

„Én bennük és te bennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél engem, és hogy úgy szereted őket, ahogy engem szeretted.”

A mai evangéliumi rész Jézus összegző imájának leginkább nekünk szóló szakasza, leginkább értünk mondott fohásza. Jézus értünk, azaz az Őt követő nemzedékekért könyörög. Nem jólétünkért, nem boldogulásunkért, nem túlélésünkért foháskodik! Mindezeknél fontosabbnak tartja az *egységet*.

De vajon mit érthetett Jézus az egységen? „Aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére” – énekeltek az óvodában. És ugyanezt emlegettük – immár becsmérősen – amikor éledeztünk a kommunizmus minden különbözőségeit lehetetlenné tenni akaró szorításából. És bizony manapság is érzem, nem szeretnék beleolvadni globalizálódó világunkba, eggyé válni korunk divatos eszméivel, erkölcsi és társadalmi elvárásaival.

De akkor milyen egységért foháskodik a halálból visszatért Jézus?

„Legyenek mindannyian eggyé annak erejében, ahogy te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned!”

Jézus – számomra – megrendítő filozófiai képpel beszél istenképéről, az Atya – általa megismert – világról, a földi élet ebben betöltött átmeneti szerepéről.

Szavaiból az derül ki, Jézus az Atya legfontosabb tulajdonságának és elsődleges üzenetének a *szerepetet* tartja: „... mert szeretted engem a világ teremtése előtt.” Tehát ez a szeretet az, amely összeköthet bennünket azokkal, akiknek fülük van a Jézus által közvetített lényegre.

„Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok.”

Létünk tehát – Jézus tanúsága szerint – nem evilágon kezdődik, és nem is evilágon fejeződik be.

De, ha jöttünk Valahonnan, és tartunk Valahová, akkor kell, hogy legyen valami Teremtőnk által megálmodott értelme földi életünknek! Talán éppen ez: Ha természetes különbözőségünk ellenére képesek lennénk olykor-olykor, lehetőleg minél többször, megvallani és megvalósítani, kisebb és nagyobb közösségekben megélni azt a szeretetet, amit Jézus oly fontosnak gondolt lelkünkre kötni.

Bár lenne erőnk hozzá minél többször!

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest